

ling, at jeg haaber, at det nærværende Ministerium ikke let vil foranledige eller tilstøde noget lignende nu. Hvad selve Finantsloven angaaer, da stiller den sig for mig noget anderledes end ellers, fordi den indbringes af et Ministerium, efter hvis Forhold til Sunn Grundloven det kunde være meget naturligt, f. Ex. for mig, at møde Ministeriet med alt Andet end Velvillie, og jeg troer endogjaa, at det kunde forsvares, om Mænd, der dømmen om Ministeriets Færd ligeoverfor dette vigtige Spørgsmaal, saaledes som jeg gjør, gif til den Iderlighed at ville nægte deres Samthffe til Finantsloven. Dette er imidlertid et saa høveligt Skridt, at jeg for min Deel hvortæn agter selv at indlade mig derpaa eller at støtte Andre, der maatte have en saadan Hensigt. Derimod ligger det nær at erkjende, at Lovforslaget, som det foreligger, dog efter al Rimelighed maa gaåe tilbage til det andet Thing, f. Ex. i Anledning af Stutterisagen. Under disse Omstændigheder maa det være mig tilladt allerede paa dette Trin af Sagen at gjøre et Par enkelte Bemærkninger, forbeholdende mig, hvad videre Anvendelse og Følge jeg senere vil give dem.

Den første Bemærkning, jeg skal tillade mig at gjøre, bestaaer i at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa, at alle tidligere Finantslove have haft en § 6, hvori det omtrent hed: „Fremdeles bliver at udrede den paa Kongeriget faldende Andeel af det Beløb, hvormed de for Monarchiet sælles Udgifter maatte overstige de for Monarchiet sælles Indtægter“, men at der derimod aldeles ikke i nærværende Forslag til Finantslov findes en Henviisning til de saakaldte Sællesudgisters Bestridelse for den Deel af samme, der ikke kan afholdes af de saakaldte Sællesindtægter. Dersom det var Ministeriets Agt at ville for en Deel afholde de saakaldte Sællesudgifter af Kongerigets særlige Indtægter eller særlige Kassebeholdning, maa jeg ligesom sige, at Ministeriet vilde være aldeles uberettiget dertil. Jeg troer, at det vilde være et Brud paa de klare Bestemmelser, der findes i Femtejunigrundloven, efter hvis § 52 ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven. Jeg har vanskeligt ved at gjøre mig nogen Forestilling om, hvorledes Mini-

steriet agter at hjælpe sig i saa Henseende. Jeg kan tænke mig, at man maaskee vil hjælpe sig ved at henvende sig til den anden saakaldte Folkerepresentation her i Landet, at man f. Ex. vil tye til Dresundsfornden eller til et andet saadant Middel, men jeg skal lade dette Spørgsmaal staa ubesvaret her, og i saa Henseende notes med paa nærværende Trin af Sagen at have fremsat de Ytringer, jeg derom har tilladt mig nu at fremsøre, forbeholdende mig, hvorvidt jeg skulde finde det fornødent senere at formulere en formelig Endring desangaaende.

Efter denne Bemærkning vil jeg tillade mig en anden, og den skal gaåe ud paa, at der i nærværende Finantslovsforslags § 5 bør indføres en ny Indtægtspost Nr. 14, der skulde lyde saaledes: „Ved Salget af Frederikskirvens Plads med den derpaa staaende Ruin calculatorist 150,000 Rbd.“ Det vil maaskee være de ærede Medlemmer bekendt, at det ved Finantslovens 3die Behandling i Folkethinget blev oplyst og, jeg kan vel bruge Udtrykket, godtgjort af et Folkethingsmedlem, at, naar Pladsen med Ruinen nu blev sat til Auction, da vilde en vedværende, navnlig den Mand ansee sig forpligtet til ved den at gjøre et Bud paa samme af 150,000 Rbd. Naar man ser her til, at denne Plads i mange Aar har været en Gjenstand for Tvist og Forhandlinger her, og naar man erindrer, at Nogle i deres Begejstring for Kunstten endnu stæbte speculere paa at komme til at benytte disse Ruiner til en Kunstbygning, der naturligviis vilde medføre meget store Beføstninger, rimeligviis endogjaa paa nogle Tdr. Guld, medens derimod Andre, som det synes mig med gode og naturlige Betragtninger, have gjort det Fornuftige og Rigtige gjældende i at realisere denne Plads, der nu saalænge har ligget hen til Baniir —, saa forekommer det mig, at det nærværende Dieblil, hvor det maa være os Alle saa meget om at gjøre ei blot at formindste vore Udgifter, men ogsaa paa den anden Side at sørge vore Indtægter, særlig maatte opfordre til at sikke sig imod fremtidig Fare for yderligere Doriødslen af Penge paa den unyttige Ruin ved nu at antage det Forslag, som jeg her har hentydet til. Jeg skal bemærke, at Pladsen som Heelhed taget har den